

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 20036/19 (2014)
Дана 04.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Миланом Ивановићем, као записничарем, у поступку извршења одлуке Уставног суда Уж-3/2017 од 24.10.2019.године, донете по уставној жалби изјављеној против пресуде Управног суда I-6 У 7190/2014 од 16.12.2016. године, донете по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа Милисав Курмазовић адвокат из Ужица, Видовданска 4, против туженог Министарства одбране-Сектор за људске ресурсе-Виша стамбена комисија, ради поништаја решења Уп-2 бр. 107-18/05 од 28.03.2014.године, са заинтересованим лицем Б.Б., цивилним лицем на служби у ВП 9808 Пожега, у предмету стамбеном, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 04.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране-Сектора за људске ресурсе - Више стамбене комисије, Уп-2 бр. 107-18/05 од 28.03.2014.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган Министарство одбране-Сектор за људске ресурсе – Више стамбена комисија да тужиоцу А.А. из ... .. плати трошкове спора у износу од 70.370,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда I-6 У 7190/14 од 06.12.2016.године, одбијена је тужба тужиоца ради поништаја решења Министарства одбране – Сектора за људске ресурсе – Више стамбене комисије којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Стамбене комисије ВП 1790 Београд Уп-1 број 2051-6/02 од 14.01.2005.године,

којим је Б.Б., цивилном лицу на служби у ВП 9808 Пожега додељен стан (гарсоњера) у закуп на неодређено време у Гарнизону ....

Против наведене правоснажне пресуде Управног суда Споменка Ивановић, овде тужилац је изјавио уставну жалбу по којој је Уставни суд донео одлуку Уж 3/2017 од 24.10.2019.године, којом је тачком 1. изреке усвојио уставну жалбу Споменка Ивановића и утврдио да је пресудом Управног суда – Одељења у Крагујевцу У 7190/14 од 16.12.2016.године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење зајамчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије и тачком 2. изреке поништио пресуду Управног суда – Одељење у Крагујевцу У 7190/14 од 16.12.2016.године и одредио да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства одбране – Сектор за људске ресурсе – Виша стамбена комисија Уп-2 број 107-18/05 од 28.03.2014.године. Тачком 3. изреке усвојио је уставну жалбу Споменка Ивановића и утврдио да је у управном поступку који је вођен пред Војном поштом 1790 Београд – Стамбена комисија у предмету Уп-1 број 2051-6/2002 подносиоцу уставне жалбе повређено право на суђење у разумном року зајамчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије и тачком 4. изреке утврдио право подносиоца уставне жалбе на накнаду нематеријалне штете у износу од 1.500 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Накнада се исплаћује на терет буџетских средстава - раздео Министарства правде у року од 4 месеца од дана достављања ове одлуке Министарству.

Уставни суд је, као разлоге за овакву одлуку навео да је испитујући да ли су разлози другостепеног решења и оспорене пресуде Управног суда уставно правно прихватљиви, пошао од тога да је према одредби члана 32. став 1. Правилника о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп и додељивање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у Савезном Министарству за одбрану и Војсци Србије ("Службени војни лист", бр. 20/02 и 36/03), било неопходно да стамбени орган, пре доделе стана у закуп на одређено време, затражи од лица која према месту на ранг-листи улазе у расподелу, писмену изјаву да нису настале нове околности и чињенице у погледу обима права за решавање стамбеног питања. Уколико је дошло до промене које утичу на обим права, што се односи на утврђену структуру стана, стамбени орган је био дужан да сагласно одредби члана 32. став 2. Правилника то утврди својим актом, ажурира ранг-листу и да стамбено питање лица код којих нису настале нове околности и чињенице у погледу обима утврђеног права, решава по ажурираној ранг листи у оквиру исте расподеле. Даље је наводећи стање у списима предмета органа нашао да је решење о додели стана у закуп морало бити засновано само на чињеницама које су постојале на дан пресека стања 09.12.2004.године, а закључак од 12.01.2005.године заснован је на "одрицању Д.Ј. од припадајуће структуре стана" која се везује за изјаву дату 29.12.2004.године односно након што је требало извршити пресек стања, и на основу тога ажурирати ранг-листу. Стога, наведеним закључком, који је у време доношења решења о додели стана у закуп није ни био коначни изврши управни акт, нису створени услови да то лице учествује у расподели означеног стана. Полазећи од изложеног Уставни суд је нашао да у образложењима решења другостепеног органа и оспорене пресуде Управног суда нису дати уставно правно прихватљиви разлози за оцену да је Д.Ј. био лице које је, у складу са правилником, имало право да учествује у расподели конкретног стана, док у односу на

Б.Д. нису дати било какви разлози, и да су ти недостаци у образложењу наведених аката последица произвољне примене меродавног материјалног права на штету подносиоца уставне жалбе, и утврдио да је подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење из члана 32. став 1. Устава и одлучио као у тачки 1. и 2. изреке.

Према члану 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава, прописано је: свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1.); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2.); извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Чланом 104. Закона о Уставном суду („Сл. гласник РС“, бр. 109/7...103/2015) прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Чланом 89. став 2. Закона о Уставном суду, прописано је да када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице и утврђене повреде или ускраћивање зајемчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају, Уставни суд је својом одлуком Уж 3/2017 од 24.10.2019. године, као меру отклањања штетних последица утврђене повреде уставом зајемченог права сагласно члану 89. став 1. и 2. Закона о Уставном суду, поништио оспорену пресуду и наложио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Министарства одбране-Сектора за људске ресурсе - Више стамбене комисије, Уп-2 бр. 107-18/05 од 28.03.2014. године.

Поступајући у извршењу наведене одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. и члана 104. Закона о Уставном суду, Управни суд је, испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству пуномоћника тужиоца, у одсутности уредно позваних туженог органа и заинтересованог лица, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу и писмена достављених уз тужбу, нашао да је тужба основана.

У тужби, поднетој овом суду 13.05.2014. године, и на усменој јавној расправи одржаној 16.12.2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа, због погрешне примене закона, повреде правила поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је тужени орган у извршењу пресуде Управног суда П-1 У 2452/11 од 28.02.2014. године, као и ранијих пресуда

Врховног суда Србије У-СЦГ 1689/06 од 19.06.2008. године, и пресуде Управног суда У 6384/10 од 22.12.2010. године, повредио правила поступка из члана 69. став 2. Закона о управним споровима, јер је тужени орган једино могао и био дужан да поништи првостепено решење од 14. јануара 2005. године, и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак. Ово стога што нису поново оцењени, у складу са чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку, сви наводи жалбе од 16.09.2005. године. Указује да је према ранг листи и прегледу извршена додела стана у закуп на одређено време у трајању од две године у гарнизону ..., заинтересованом лицу Б.Б., а сада у диспозитиву оспореног решења тужени орган одбија жалбу на решење о додели стана (гарсоњера) у закуп на неодређено време заинтересованом лицу Б.Б.. Даље, наводи да се заинтересовано лице уселило у спорни стан, а да решење није постало правноснажно и извршно. Истиче да је тужени орган повредио одредбу чл. 9. и 133. Закона о општем управном поступку, јер тужени орган наводи одлуку Инт.бр.1-16/2004 од 14.12.2004. године, која није никада достављена тужиоцу како би се о истој изјаснио. Такође, наводи да је тужени орган навео да је тужилац пре анкетирања имао 367 бодова, али не наводи колико бодова је имао Б.Б., што је битно, јер све време тужилац указује да има више бодова од Б.Б.. Поред наведеног, указује да како је заинтересовано лице, Б.Б., добио ћерку то значи да, сходно члану 20. став 1. тачка 3. Правилника, има право на двособан стан и више није могао учествовати у подели једноособног стана. Са разлога ближе наведених у тужби, предложио је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове спора. На усменој јавној расправи одржаној 04.03.2020.године, пуномоћник тужиоца је остао у свему при наводима тужбе, наводима поднеска предатог на усменој јавној расправи 16.12.2016.године и наводима поднеска који је у суду примљен 29.01.2020.године, којим је предложио да суд тужбу уважи и поништи оспорено и ожалбено решење. Тражио је трошкове спора и то за састав тужбе 16.500,00 динара, за заступање на две одржане усмене јавне расправе по 18.000,00 динара, за састав образложеног поднеска предатог на усменој јавној расправи 16.12.2016.године и састав поднеска од 29.01.2020.године по 16.500,00 динара, трошкове превоза на релацији ...-..., ...-... 3.600,00 динара и таксу на тужбу и пресуду у износу од 1.370,00 динара.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

У одговору на тужбу достављеном Управном суду 15.12.2016.године, заинтересовано лице Б.Б. је тужбу оспорило наводећи да су првостепени и другостепени орган на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања правилно применили материјално право и да не стоји ни један од разлога за доношење другачије одлуке и да је сагласно коначним одлукама закључио Уговор о закупу а након тога и Уговор о откупу стана. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Из образложења оспореног решења произлази да је Б.Б., овде заинтересовано лице остварило предност у односу на тужиоца на ранг-листи за доделу једноособног стана у закуп тиме што је у писменој изјави од 29.12.2004.године пријавио рођење детета, као новог члана породичног домаћинства, чиме је аутоматски прешао из једноособне у једноипособну структуру стана, а потом је у истој изјави навео да прихвата гарсоњеру као коначно решење стамбеног питања, чиме се одрекао “припадајуће” једноипособне структуре стана и поново прешао у структуру

једноособног стана, што је затим утврђено закључком ВП 1313 Београд – Стамбена комисија број 2051-5/2002 од 12.01.2005.године, који је “донет са пресеком стања на дан 09.10.2004.године”. На тај начин је овде заинтересовано лице добило бодове на основу новог члана породице и одрицања од припадајуће структуре стана, које тужилац није добио. При томе је другостепени орган у диспозитиву оспореног решења погрешно навео да је поменути првостепеним решењем заинтересованом лицу додељена гарсоњера у закуп “на неодређено време”.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога што је према члану 32. став 2. Правилника о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп и додељивање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у Савезном Министарству за одбрану и Војсци Србије (“Службени војни лист”, бр. 20/02 и 36/03) било неопходно да стамбени орган пре доделе стана у закуп на одређено време, затражи од лица која према месту на ранг-листи улазе у расподелу, писмену изјаву да нису настале нове околности и чињенице у погледу обима права за решавање стамбеног питања. Уколико је дошло до промена које утичу на обим права, што се односи на утврђену структуру стана, стамбени орган је био дужан да сагласно члану 32. став 2. наведеног правилника, то утврди својим актом, ажурира ранг листу и да стамбено питање лица код којих нису настале нове околности и чињенице у погледу обима утврђених права, решава по ажурираној ранг-листи у оквиру исте расподеле. Ово нарочито стога, што је тужилац у писменој изјави од 29.12.2004.године навео да није дошло до промена у односу на закључак ВП 1313 Београд, Уп-1 број 19458-2/2001 од 09.12.2003.године, којим му је као самцу, било утврђено право на решавање стамбеног питања давањем једноособног стана у закуп. С друге стране овде заинтересовано лице је у писменој изјави датој истог дана навео да је у односу на закључак ВП 1313 Београд, Уп-1 број 2051-2/2002 од 17.02.2003.године, којим му је, као лицу са једним чланом породице, такође, било утврђено право на решавање стамбеног питања давањем једноособног стана у закуп на одређено време, дошло до промене, јер му је према достављеном доказу дана 29.11.2002.године, рођена ћерка, као други члан породице. Из наведеног следи да је навођење још једног члана породичног домаћинства била чињеница, настала до дана пресека стања 09.12.2014.године, која није била позната стамбеном органу, а од утицаја је на обим права за решавање стамбеног питања, јер се цивилном лицу на служби у Војсци, разврстаном у оквиру прве групе, коју су чинили неквалификовани и полуквалификовани радници, са два члана породице, сагласно члану 20. став 1. тачка 2. Правилника, одређивао једноипособан стан. У том смислу је стамбени орган, након давања поменуте изјаве, требало закључком да утврди овде заинтересованом лицу право на решавање стамбеног питања давањем једноипособног стана у закуп на одређено време, а потом да га уврсти на ранг листу за ту структуру стана чиме се то лице не би налазило на ажурираној ранг-листи за једноособан стан и учествовало у расподели предметне гарсоњере, која се у конкретном случају, делила по распореду утврђеном за једноособан стан. Такође суд указује на то да је чланом 31. став 4. Правилника било предвиђено да је лице коме је закључком утврђено право на решавање стамбеног питања дужно да писменим путем пријави организацијској јединици Генералштаба надлежној за стамбене послове, све промене које утичу на решавање стамбеног питања, у року од 8 дана од дана настанка тих промена. На ту дужност је овде заинтересовано лице било упозорено у образложењу закључка од 17.02.2003.године којим је утврђено да му припада по структури једноособан стан.

Према подацима у списима предмета, то лице је још у време доношење наведеног закључка имало ћерку, као другог члана породице, чије рођење је, као чињеницу од утицаја на обим права за решавање стамбеног питања, навео тек у писменој изјави од 29.12.2004.године, иако је закључком од 17.02.2003.године био упознат са обавезом да то учини у предвиђеном року. Стога је наведено лице могло решавати своје стамбено питање у оквиру расподеле предметне гарсоњере, само у случају да је, пре 09.12.2004.године, када је требало направити пресек стања, стамбеном органу, сагласно својој обавези предвиђеној Правилником, писменим путем пријавило промене које утичу на решавање стамбеног питања, на основу чега би му закључком било утврђено право на једноипособну структуру стана, којег се потом, до поменутог датума пресека стања, могло одрећи. С тим у вези закључак ВП 1790 Београд, Уп-1 број 2051-5/2002 од 12.01.2005.године, којим је прихваћен захтев овде заинтересованог лица за давање једнособног стана у закуп на одређено време, “по основу одрицања од припадајуће структуре једноипособног стана” није могао утицати на доношење првостепеног решења о додели стана у закуп од 14.01.2005.године. Наиме, решење о додели стана у закуп је морало бити засновано само на чињеницама које су постојале на дан пресека стања 09.12.2004.године, а наведени закључак од 12.01.2005.године је заснован на “одрицању овде заинтересованог лица од припадајуће структуре стана”, који се везују за изјаву дату 29.12.2004.године, односно након што је требало извршити пресек стања и на основу тога ажурирати ранг-листу. Стога наведеним закључком, који у време доношења решења о додели стана у закуп није био коначни извршни управни акт, нису створени услови да то лице учествује у расподели предметног стана.

Са наведених разлога, Управни суд је нашао да је доношењем оспореног решења тужени орган учинио повреду члана 199. став 2., а у вези члана 125. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10) јер стање у списима предмета, разлози дати у образложењу оспореног решења и пропис на који се позвао не упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони повреду правила поступка на који му је указано пресудом и да у складу са одлуком Уставног суда Уж 3/2017 од 24.10.2019.године, донесе ново и на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. Закона о управним споровима.

Са изложеног, Управни суд је на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управном споровима, у вези са чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...87/18) који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу, који је успео у спору, суд досудио трошкове спора, и то за састав тужбе 16.500,00 динара, за састав два поднеска по 8.250,00 динара, за заступање на две одржане усмене јавне расправе по 18.000,00 динара према тарифном броју 43. став 1. тачка 2. и став 2. и 44. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/12), таксу на тужбу у износу од 390,00 динара и таксу на одлуку у износу од 980,00 динара по ТТ и одлучио као у ставу II

диспозитива пресуде. Суд није досудио тужиоцу трошкове управног спора, за разлику до одређених 16.500.00 динара за састав два поднеска, јер тражени износи нису у складу са напред наведеном тарифом, као ни трошкове превоза, јер није доставио доказ о висини истих.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 04.03.2020. године, I-2 У 20036/19 (2014)

Записничар
Милан Ивановић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић